

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Mummer 23

1. December 1906.

55. Aargang

En Tale af Præsident Joseph F. Smith

i „Exchange Hall“, Blackburn, i England den 2. September 1906.

Jeg haaber, mine Brødre og Søstre, at den gode Mand, der har herfket i vor Forsamling i Formiddag og ligeledes i Eftermiddag, maa vedvare til Mødets Afslutning. Jeg har lyttet med megen Interesse og er glad og tilfreds med de Bidnesbyrd, Formaninger og Instrukser, vi have faaet af vore Brødre, som have talet til os. Meget mere kunde siges, om der var Tid dertil, med Hensyn til Guddommeligheden af Profeten Joseph Smiths Mission. Lad mig sige, at i Kirkens tidlige Dage, da han ingen Benner havde — ja før Kirken var organiseret, førend den havde en Tilværelse som en Organisation — blev Joseph Smith befalet under Herrens Inspiraton at forudsige, profetere og love Ting, som skulde ske. Dette var før 1830; de ere mærkværdige Forudsigelser og Forjættelser. Mange af dem ere siden blevne opfyldte; andre af dem ville herefter blive opfyldte. Alt, hvad han har forudsagt eller lovet under den Helligaands Indflydelse, vil blive opfyldt. Jeg nærer ingen Tvivl derom, ejheller kan der være Tvivl derom hos dem, som have læst de Profetier, han dengang udtalte. Her er en Profeti, jeg vil læse for eder; disse Ord blev udtalt af en Engel til Joseph Smith, medens han var hjemme hos sin Fader i Manchester, Ontario County i New York Stat den 21. September 1823, syv Aar før Kirkens Organisation, og medens han var en uanselig og næsten ukendt Dreng uden Indflydelse eller Tilhængere, og uden nogen Udsigt til at disse Profetier nogensinde

fulde blive opfyldt, set fra det menneskelige Synspunkt: „Se, jeg vil aabenbare Præstedømmet til dig ved Profeten Elias's Haand, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer. Og han skal plante Fædrenes Forjættelser i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle vendes til Fædrene. Om ikke dette blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt aldeles øde ved hin Dags Tilfommelse“ (Bogtens Bog 2 Kap.).

Lad mig nu sige et Par Ord om denne Aabenbaring. Siden den Dag er der bleven Templer opført, hvori Evangeliets Ordinanser ere blevne udførte baade for Levende og Døde. Men hvorfor for Døde? Fordi det var forudsagt i de tidlige Dage, at Fædrenes Forjættelser skulde plantes i Børnenes Hjerter, og at deres Hjerter skulde vendes til Fædrene og Fædrenes Hjerter til Børnene. Evangeliets Principper indbefatter Daab ved Levende for de Døde, og for at dette maa blive gjort, maa Børnenes Hjerter nødvendigvis vendes til Fædrene. Jeg kan ikke nu sige hvor mange Millioner af Døde, der er bleven udført Daab for af deres Slægtninge paa disse hellige Steder. Jeg kan ikke fortælle, hvor mange Tusinder og Titusinder af Slægtregistre ere blevne opsogte og nedskrevne, indbefattende Navne paa Tusinder og Titusinder af Familier i de Forenede Stater og Europa, ja i hele Verden. Slægtregistre ere blevne samlede af Mænd, der ere blevne paavirkede af en Indflydelse eller Magt, der var dem selv ganske forunderlig og uforklarlig. De vide ikke selv, hvorfor de ere blevne paavirkede til at skrive genealogiske Optegnelser over deres Slægtninge for otte til ti Generationer tilbage. Der var ingen Fortjeneste for dem ved dette Arbejde. Nogle have endog sat en Formue til for at faa deres Fædres Slægtregistre samlet. De vidste ikke, hvad Gavn dette kunde gøre nogen; de vidste ikke, hvad Brug der kunde gøres af dem, eller hvad paavirkede dem til at gøre saa store Bekostninger paa at samle deres Forfædres Historier. De fik ingen Penge ud af det; at opsamle Slægtregistre er ikke en indbringende Forretning. Men senere hen kom en eller flere Grene af Familien til at forene sig med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og kom i Besiddelse af disse Slægtregistre, der indeholdt Tusinder og Titusinder af deres Forfædres genealogiske Optegnelser. Her finde vi altsaa Repræsentanter — „to af en Slægt og een af en Stab“ — som have annammet Evangeliet og forenet sig med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og deres Hjerter ere vendte til Fædrene, og de begynde at opsoge disse genealogiske Bøger. Jeg formoder, at denne Kirke har flere af disse genealogiske Samlinger end nogen anden paa Jorden i vor Tid. De Hellige kom i Besiddelse af disse Slægtregistre, som ere blevne samlede og opbevarede paa umaadelige Bekostninger, og gaa nu i Guds Templer og opfylde de Forudsigelser, den unge Profet, Joseph Smith udtrede i Aaret 1823. Han var kun en ung Dreng dengang og kunde ikke have kendt eller forstaaet, da disse

Ord blev talt til ham, den Storhed, Vigtighed og Udstrækning det Værk havde, der skulde udføres, Men Engelen forstod det. Joseph blev det Redskab, ved hvem det blev paabegyndt og overført, og vi kunne nu se Opfyldelsen af den Forudsigelse. Børnenes Hjerter vende sig til Fædrene og Fædrenes til Børnene. Børnenes Lyksalighed kan ikke blive fuldkommen uden Fædrenes, ej heller kan disses blive fuldkommet uden Børnene. Der maa være en Forening, for at Fædrene kunne blive lykkelige, og at de maa kunne fuldkommes i Jesu Kristi Evangelium, og ligeledes for at Børnene maa blive lykkelige og fuldkommes i Kristi Evangelium. Dette er nu een lille Ting, der er gaaet i Opfyldelse. Det blev forudsagt af Profeten Joseph Smith, førend han havde nogen Tilhængere. Han stod ganske alene i Verden, med Undtagelse af hans Forældre og nogle af hans egne Brødre og Søstre. De troede ham og havde Tillid til ham. Kirken var dengang ikke organiseret, og de havde ingen Grund til at tænke, at hans Ord nogensinde vilde gaa længere ud end i Familien — aldrig at de vilde blive bekendte i Verden. Men lad mig sige eder, at der er bleven udført Daab for Millioner af Mænd og Kvinder, som ere hensovende uden Kundskab om Evangeliets Sandheder, og saaledes er Joseph Smiths Profeti bleven opfyldt, som han udtalte selv Nar før Kirken blev organiseret, og medens han var under Vejledning af himmelske Sendebud for at berede ham paa at grundlægge dette store Sidste-Dages Værk.

Jeg vil læse en anden Aabenbaring, der blev ham given i 1829, altsaa før Kirkens Organisation: „Se, et underfuldt Værk er begyndt og er ved at komme frem blandt Menneftenes Børn. Derfor ser til, o J, som indgaa i Guds Tjeneste, at J tjene ham af eders ganske Hjerter, Sjæl, Sind og Styrke, at J kunne staa ulastelige for Gud paa den yderste Dag. Dersom J derfor attraa at tjene Gud, da ere J kaldede til Arbejdet; thi se, Marken er allerede hvid til Høsten; og se, den, der bruger Seglen med hele sin Styrke, han samler et Forraad, saa at han ikke omtommer, men sikrer sin Sjæls Salighed. Og med Tro, Haab, Gavnildhed og Kærlighed, og med Guds Vre alene for Dje er han stiftet til Arbejdet. Ihukommende Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, broderlig Kærlighed, Gudsfrøgt, Gavnildhed, Ydmyghed og Flid. Veder, saa skal eder gives, banker, saa skal der oplades for eder, Amen“ (Pagtens Bog 4. Kap.).

Disse ere Joseph Smiths Ord udtalt i Aaret 1829, før Kirkens Organisation. Hvorledes turde han, en Dreng, ulærd i verdslige Ting, uden Venner, uden Midler, uden Indflydelse, ukendt i Verden — hvorledes turde han vove en saadan Forudsigelse og et saadant Løfte? „Veder, saa skal eder gives, banker, saa skal der oplades for eder.“ „Ihukommer“, siger han, „Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, broderlig Kærlighed, Gudsfrøgt, Gavnildhed, Ydmyghed,

og Flid", ere de nødvendige Egenstaber hos Menneskene, der gør dem skikkede til at blive Guds Børn, Guds Arvinger, Medarvinger med Jesus Kristus og Medlemmer af hans Kirke. Hvorledes turde han erklære en saadan Aabenbaring? Fordi Gud talte til ham; det er Aarsagen. Fordi han var inspireret af den Almægtige, og han talte Guds Ord til Menneskene, og de gik i Opsyldelse. Tusinder ere blevne hørt af Herren, og de kunne staa frem for hele Verden og fortælle, at formedelst Tillid til Profeten Joseph Smiths Vøste, have de bedet, og have erholdt; de have banket, og Døren er bleven aabnet for dem; de have søgt, og have fundet. De vare som en Guds Profets Ord, som en inspireret Mand.

Han var frimodig nok til at tale Herrens Ord, vidende at den Almægtige, som inspirerede ham, kunde fuldbyrde dem. Og saaledes kunde jeg vedblive med Bevisførelser. I næsten hver Aabenbaring givet Profeten Joseph Smith i de tidlige Dage, var der Forjættelser forbunden, og de vare ikke grundede paa, hvad der kunde være selvsøgeligt, eller nær forhaanden, eller som der var Udsigt til at snart vilde ske, men de hvilede paa den Kundskab, han havde, og som var ham givet ved Inspiration. Ved en anden Lejlighed, efter Kirken blev organiseret, erklærede Joseph Smith, at førend Herrens den store og forsærdelige Dag skulde komme, vilde Zion trives paa Bjergene. De Hellige boede dengang nede paa Lavlandene ved New York Statens vestlige Grænse, og kendte ikke noget til Bjerge. Joseph Smith havde aldrig set et Bjerg, og dog erklærede han, og det er nedskrevet, at førend Herrens store og forsærdelige Dag skulde Zion trives oppe i Bjergene. Det var mange Aar derefter, førend de Hellige samlede sig oppe i Bjergene. Men de ere der i Dag, oppe i Bjergene, paa Ryggen af det amerikanske Kontinent, hvorfra Strømmene flyde paa den ene Side ned mod Stillehavet og paa den anden Side ned mod Atlanterhavet; og der vokse de og trives. Dette er en Opsyldelse af Profetens Forudsigelse.

I 1832 skrev Joseph Smith følgende: „Sandelig saa siger Herren angaaende de Krige, som om en kort Tid skulle udbrude, og ville begynde med Staten Syd Carolinas Oprør, hvilket vil tilsidst ende i manges Død og Glendighed.“ (Læg Mærke til, at dette blev nedskrevet i Aaret 1832, mange Aar før Krigen brød ud.) „De Dage skulle komme, da Krig vil blive udgydt over alle Nationer og vil begynde paa det Sted; thi se, Sydstaterne skulle stille sig fra Nordstaterne; og Sydstaterne skulle kalde paa andre Nationer, ja selv paa Storbritannien, som den kaldes; og de skulle ogsaa paakalde andre Nationer for at forsvare sig mod andre Nationer; og saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer. Og det skal ske efter mange Dage, at Slaverne indøvede og udrustede til Krig skulle rejse sig op mod sine Herrer. Og det skal ogsaa ske efter mange Dage, at de overblevne, som ere efterladte i Landet,

skulde ruste sig og vorde saare vrede, og skulle foruroelige Hedningerne og volde dem meget Besvær. Og saaledes skulle Jordens Indvaanere sørge for Sværdets og Blodsudgydelsens Skyld; og ved Hungersnød og Plager og Jordstælv og Himmels Torden og stærke frygtelige Lynslag skulle Jordens Indvaanere komme til at erfare en almægtig Guds Fortørnelse og Vrede og tugtende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse har fuldstændigt tilintetgjort Nationerne. At Helliges Raab og de Helliges Blods Raab om Hævn over deres Fjender skal ophøre at komme op for den Herre Zebaoth's Øren. Staa I derfor paa hellige Steder, og roffes ikke, til Herrens Dag kommer, thi se, den kommer snart, siger Herren, Amen." (Se Pagtens Bog 87. Kap.)

J ville lægge Mærke til, at Profeten siger, at Jorden skal hjemjages med Hungersnød, Plager og Jordstælv. Vi have haft disse Ting uafsladelig siden denne Forudsigelse blev udtalt. I San Francisco skete for en kort Tid siden et saa voldsomt Jordstælv, som man aldrig havde hørt Tale om, saa vidt vi vide, siden Frelserens Korsfæstelse. Tusinder og Titusinder Mennesker maatte flygte ud paa Gaderne husvilde og uden Fødemidler og Klæder, og Hungersnød stirrede dem i Øjnene; og havde det ikke været for deres Benner's Hjælp, som ydede dem af deres Benge og Proviant, vilde de have omkommet af Hunger og Udsættelse for Sygdom og Pestilens. Jordstælv blev forudsagt i en anden Aabenbaring, og de komme og vil vedblive at komme, indtil Jorden skal rystes og Verden skal bekende, at Gud regerer og har Ret til at raade over Menneskenes Børn. Disse Ting skulle ske, og ske akkurat, som de bleve forudsagte. Bibelen lærer os, at naar nogens Profeti gaar i Opfyldelse, er han en sand Profet. Joseph Smith profeterede, og hans Profetier ere gaaede i Opfyldelse. Han forudsagde Begivenheder mange Aar før de gik i Opfyldelse. Mange af dem ere allerede opfyldte, og mange andre ville snart blive opfyldte. Dette er mig et Bevis for hans Missions Guddommelighed.

Lige fra Begyndelsen af dette Værk satte den hele samlede religiøse Verden sig for at omkomme Profeten. De udraabte ham som en Bedrager; sagde at han havde paastaet at have haft Aabenbarelser fra Gud, naar Himlen var forjeglet for Menneskene; naar der intet mere skulde aabenbares; naar den hellige Skrift var fuld, og Englebesøg var ophørt. For sit Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sig for ham, blev han udraabt som en Bedrager og bestyldt for at modvirke Menneskenes Belsærd og Lykkeligbed. Nu, mine Brødre og Søstre, er det ikke noget forsærdeligt og formasteligt for nogen at sige, at han havde hørt en Engels Røst, og at den havde kundgjort ham skønne Ting; at have Tro paa Gud og paa hans Profeter, og at man maa adlyde Jesu Kristi Evangelium? Er det ikke overmaade ugudeligt for nogen at have et saadant Budskab fra Himlen? at blive underrettet om, at Guds

Kirke, den sande Kirke, Jesu Kristi sande Evangelium og det hellige Præstedømme skulde gengives til Jorden? Hvilken skrækkelig Forbrydelse det var; og dog var det den Forbrydelse, Joseph Smith gjorde sig skyldig i. Han blev tilregnet den „Synd“ at have Forbindelse med Himlen. Hvorfor forfæstede de ikke Moses, fordi han havde Forbindelse med Himlen og for at have set Gud og samtalt med ham paa Sinai Bjærg, til hans Ansigt saaledes skinne af Herrens Herlighed, at hans Medmennesker ikke kunde taale at se paa ham? De fordømme Joseph Smith for at gøre det samme, som Moses gjorde, og for at modtage Budskab fra Himlen; og de søgte at omkomme ham. De planlagde og gjorde Ed paa falske Bestyldninger — Forræderi, Mord og enhver anden Forbrydelse, der kunde nævnes, og han blev anholdt og bragt for Retten ni og tredive Gange paa falske Bestyldninger. Hver Gang viste Retten sig fjendtlig mod ham, og Vidnerne vare altid hans Fjender; han havde ingen paa sin Side, ingen til sit Forsvar, ingen til at paatale sin Ret og Uskyldighed; men de kunde ikke fordømme ham, fordi han var uskyldig. Han havde ikke begaaet disse Forbrydelser; derfor kunde de ikke faa ham dømt, og ni og tredive Gange blev han frikendt. Den 40. Gang han blev ført for Dommeren, jagde de: „Vi kunne ikke faa ham dømt, fordi han er uskyldig, vi kunne ikke overmagte ham ved Loven, men vi ville naa ham med Kugler og Krudt.“ Det var paa denne Maade de søgte at aflive en uskyldig Mand, hvis eneste Skyld var, at han havde erholdt mere Lys i sin korte Tilværelse her, og havde faaet mere aabenbaret sig, end der havde været givet Verden i mange Aarhundreder. Han fik mere sand Kundskab, end Verden kunde annamme. Han har givet denne Kundskab til Verden, vi have det nu, og hans Forudsigelser og Løfter indeholdes i en Historie om det Arbejde, han udførte. De kunde ikke aflive ham, indtil han havde udført sit Arbejde. Og da de tilsidst berøvede ham Livet, sendte de Gaver til hverandre, holdt Fester og Forlystelser over deres „Success“. Jeg læste fornylig et Kort, der var sendt af en af Volds mændene til sine Benner og var en Indbydelse til at møde i et vist Hus og holde Gilde med ham over Profeten Joseph Smiths Død. Og saaledes glædede de sig i Tanken om, at „Mormonismen“ var til Ende, fordi de havde dræbt Profeten. Men deres Beregninger slog fejl; Martyrernes Blod blev Kirkens Sæd, og fra den samme Stund begyndte Kirken at vokse og spredes mere end nogensinde før. Og den har vokset fra den Tid til i Dag, og nu strækker sig over de Forenede Staters vidt udstrakte Grændser ind i Canada mod Nord og i Mexiko mod Syd; og vi fylde dette Bjærglands Regioner med ærlige og sunde Folk, og med stærke og sunde Familier — et uddannet Folk. Utah staar i Dag næstøverst med Hensyn til Skolevæsen og Uddannelsesanstalter i de Forenede Stater, der nu ere 45 i Antal. De bygge Stæder og borgerlige Samfund, de sprede sig

ud og tage Landet i Besiddelse, jaasom Herren havde til Hensigt at de skulde. Den tørre Sennepsplante er bleven stødt, og dens Frø har spredt sig vidt omkring. Hver Gang den stødes, spredes dens Sæd, der snart fæster Rod og vokser. Saaledes spredes ogsaa Herrens Bærk.

Vi ere nu et meget berømt Folk. Dersom min Nærværelse her var bekendt, vilde jeg nok blive overhængt med Avisfribere. Men jeg agter ikke at blive bekendtgjort; jeg søger ikke Avis-Motorietet. Aviserne kunne ikke fortælle Sandheden om os, fordi Verden er fordomsfuld imod os, og Aviserne maa behage deres Kunder; derfor vil jeg ikke have noget med dem at gøre — for nærværende i det mindste. Jesu Kristi Kirke har nu spredt sig saa vidt omkring i Verden, at Djævelen finder den en temmelig stærk Organisation at strides med, og han finder det mere vanskeligt Dag for Dag; thi vi vokse, vi formere os og blive stærkere, og vi glæde os mer og mer ved Guds aabenbarede Sandheder. Med hver Dag faa vi flere og flere Beviser paa dette Værks Guddommelighed, og at Gud raader over og styrer det. Han har bevaret det fra Begyndelsen indtil i Dag, og vi ere sikre paa, at han vil bære det frem til Sejrer. De kunne ihjelslaa os, om de ville, eller vi kunne efterhaanden dø, en efter en anden, men andre ville komme i vort Sted. Og lad mig fortælle eder, at Gud vil oprejse andre, som ville blive kraftigere, dygtigere, større, og bedre i Stand til at frembære hans Bærk, end dem som have frembaaret det indtil nu. Saaledes vil Herren støtte sit Bærk, indtil det er spredt over Jorden, som Havet dækker dets egen Bund. Ingen Magt paa Jorden kan forhindre det. Jeg havde ikke tænkt at tale saaledes, da jeg begyndte; jeg havde andet i Tanke, som jeg vilde omtale, og jeg tror, hvis Tiden tillader det, at jeg endnu vil sige lidt derom.

(Fortsættes.)

Vand fra Jordanen tilsalgs

Et Firma i Berlin under Navn af „Jordan Water Market“ (Jordan Vand Udsalg) har begyndt en ny Forretning, den at sælge Vand fra Jordanen til Brug ved Barmstæde. Deres Prospektus, der særlig vedkommer Præster og Klokkere, indeholder en Beskrivelse om den Umage og Bekostning, der er forbunden med at sende Karavaner til og fra Jordanslodens Bredder for at erholde det. Prisen paa dette Vand er femten Mark pr. Flaske, og hver Pastor, som er Agent eller sælger en Flaske deraf, er berettiget til fire Marks Rabat. En almindelig Uvillie hersker mod den Tilslutning, Trafikken har vundet af Pastorer og andre, som have sat sig ind i Forretningen, og der gøres Forsøg paa at faa Trafikken forbudt.

(London Tribune.)

Torsdag den 1. December 1906

Hvad er en „Sidste-Dages“ Hellig?

Mange ville maaste straks besvare dette Spørgsmaal med at sige: det er det samme som at være „Mormon“; men for Folk, som søge Oplysning, er et saadant Svar intetfigende. For at finde et bedre Svar paa Spørgsmaalet, maa vi gaa dybere ind i Undersøgelsen af Ordets Betydning. Professor C. Molbech siger i sin Ordbog, at „hellig“ betyder en meget høj eller den højeste Grad af moralsk Fuldkommenhed. Endvidere siger han, at „hellig er mere end dydig“, idet dydig indrømmer Ufuldkommenhed. Vi tro og antage, at vor himmelske Fader og hans Søn, Jesum Kristus, ere fuldkomne, hellige, rene i Tanke, Ord og Gerninger; hellige i Ordets fulde Betydning. Vi vente ikke at kunne naa denne Fuldkommenhed i vor jordiske Tilværelse; men eftersom Gud af sin store Naade og Kærlighed har tilladt dem, som vise ham Erkendelighed og Dydighed, at kaldes Guds Børn eller hans Hellige, vil det let ses, at det bliver deres Pligt at gøre alt muligt for at blive ham lig — lig i Renhed af Tanke, Ord og Gerning. Dette fordres af en „Sidste-Dages Hellig“; dette er Svaret paa Spørgsmaalet. Det mener ikke blot den, som er døbt og er bleven indlemmet i Kirken, men den, som bliver bestandig i Troen og gode Gerninger; som besidder sig paa at gøre Fremgang i alt, „hvad der er dydigt, elstværdigt, prisværdigt og godt.“

For at gøre os værdige til den høje Titel at kaldes Guds Børn, maa vi altid være paa Vagt mod Fristelser og sty endog enhver syndig Tanke; aldrig glemme at vi ikke ere alene og ikke kunne synde, uden at han veed det, men altid erindre, at som Guds Børn har han ved sine, eller rettere sagt vore Skyldensgle et vaagent Øje over os, og kender vore Hjerters Uttraar. Vor Ret til at bære det Navn beror altsaa paa vor Trofasthed til Oplysningen af vore Pligter, paa Esterlevelsen af hans Bud og Raad til os, Higen efter Kundskab og Oplysning for vor Vejledning, Tragten og Stræben efter enhver ophøjende Egenstabs, og Afstaelse fra enhver Last og Ufuldkommenhed, Kærlighed mod Næsten og Omhu for hans Belsærd. Saadanne ere Frugterne af en sand og levende Tro. „Kansager eder selv, om I ere i Troen“, siger Paulus til Korintierne, „prøver eder selv!“ Dette burde vi gøre ofte, ja hver Dag burde vi holde Regnskab over vort Levned og se, om det er i Overensstemmelse med Herrens Fordringer.

Vi ere ikke længer Verdens Børn, thi vi ere kaldte ud af Verden, og burde forlade den med alle dens Begærligheder og syndige Forlystelser; dette mener ikke, at vi ikke mere skulle have Glæde her, men vor Glæde burde bestaa i den Tilfredshed, der kommer af at tjene Herren. I vore Sammenkomster kunne vi have Glæde og Nytte af at tale om vore Erfaringer som Guds Børn og synge de yndige Sange, han gennem sine inspirerede Tjenere og Tjenerinder med digterisk Talent har givet os. Dette er bedre end at lade saadanne Lejligheder gaa tabt ved at hengive os til hvad Apostlen kalder „gæffelig Snaf og letsærdig Skæmt“, hvilke let kan føre til Usømmelighed. Høj Vatter og Raaben er Herren mishagelig og sømmer sig ikke en Sidste-Dages Hellig. I nogle Ting ere vi maasse ikke komne langt frem endnu. Vi bør være af et roligt, fredeligt og venligt Sindelag, og vise den tilbørlige Udfrygt for vore Forsamlingshuse eller Steder indviede til Gudstjeneste, som til Eksempel vore Missionshuse, der ere opførte og indviede til hans Tjeneste. Vi burde ikke staa tilstamme for Verdens Børn i denne Henseende.

Guds Kirke staaer forholdsvis overfor Menneskers Kirke som en Højskole eller Universitet staaer højere end Kommuneskolerne. Den staaer som en Lærestiftelse, hvor den højeste, rene og uforsfættede Lærdom og Kundskab erholdes, den der vil føre Mennesket op til Guds Nærhed — til alt hvad er ædelt og godt; til Salighed og evigt Liv; og enhver Elev burde vise ved sin Vandring, at han paastøner Guds Riges Størhed og ophøjede Stilling. Lad det ikke kunne siges med Sandhed, at vi staa paa et lavere Trin end Verdens Børn i nogen Ting; lad os være Guds Børn og hans Hellige i Ordets fuldeste Betydning. F. C.

Efteraarskonferencen i Aalborg.

Den tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8 den 10. Nov. 1906. Til Stede var Missionspræsident J. M. Christensen, Missionssekretær Victor Madsen, Præs. N. S. Lund fra København, Ephraim Petersen fra Trondhjem, N. B. Nielsen fra Aarhus, samt alle i Konferencen virkende Missionærer. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Konf. Præs. Breinholt bad de Tilstedeværende Velkommen og gjorde indledende Bemærkninger. Derefter aflagde de forskellige Grensforstandere deres Rapporter: C. C. Nielsen for Aalborg Gren, N. C. Jensen for Frederikshavn, A. Fredriksen for Hjørring, Ole P. Petersen for Brønderslevs, Orson Poulsen for Ribe, C. D. Thompson for Halvrimmen Distrikt, Jas. S. Stephensen for Hadsund Distrikt. Disse Rapporter viste, at der er god Fremgang, og alle Missionærerne arbejde i Enighed. Hver

Jensen aflagde Rapport over Arbejdet ved det nye Forsamlingshus, hvilket er i god Fremgang og tilfredsstillende. Missionspræs. Christensen talte om Evangeliets Begyndelse og Fremgang, og udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige i Aalborg. Salme og Bøn sluttede Mødet.

Søndagskolen afholdt Konference Søndag Formiddag Kl. 10, begyndende med Sang og Bøn. Præs. Breinholt bød de Forsamlede velkommen. En Rapport blev givet af de forskellige Søndagskoler i Konferencen, og en samlet Rapport viste, at der var holdt 173 S. S. Møder; der var 30 Funktionærer og 141 Elever, ialt 171. Et Program blev udført af Aalborg S. Skole og en Præsentation af Frederikshavns Søndags Skole, der viste, at et godt Arbejde var bleven udført. Ældste Victor Madsen talte til Børnene og udtrykte sin Tilfredshed med deres Arbejde. Præs. J. M. Christensen var ligeledes veltilfreds med S. Skolens Fremgang, og talte om Søndagskolens Nødvendighed. Salme og Taksigelse sluttede Mødet.

Kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen. Efter Salme og Bøn talte Ældste A. Fredriksen om Helbredelsesgaven og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Ældste Charles P. Andersen talte om Daabens Nødvendighed og nedbad Herrens Betsignelse. Salmen Nr. 146 blev afsunget. Præs. Ephraim Petersen talte om Nødvendigheden af at leve efter Guds Bud og Love og om Bøn. Mødet sluttedes med en Salme og Bøn.

Kl. 8 Aften fortsattes Konferencen begyndende med Sang og Bøn. Præs. Lund talte om Præstedømmets Gengivelse og Magt, samt den Glæde de Hellige føle, naar de udføre deres Pligter. N. P. Nielsen omhandlede Menneskets Forudtilværelse og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet. Til Afvæksling sang Victor Madsen „O, min Fader, du som troner.“ Præs. Breinholt beviste fra Bibelen, at de Sidste-Dages Helliges Budskab er Sandhed, og udtalte sin Glæde over at være dens Budbærer. Præs. J. M. Christensen talte om Profeten Joseph Smiths Mission. Der sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag den 12. og Tirsdag den 13. blev der afholdt Præstedømsmøder, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser angaaende deres Arbejde og give deres Rapport; Missionærerne følte sig vel tilfreds og arbejde i Enighed med hverandre. En samlet Rapport blev oplæst af Præs. Breinholt, hvoraf vistes, at der siden Foraarskonferencen var omfat 26,201 Skrifter og 3,165 Bøger, 26,390 Fremmedes Huse besøgte, og holdt 7067 evangeliske Samtaler og 512 Møder. Der var døbt 28. Præs. Christensen gav Missionærerne gavnlige Raad med Hensyn til Missionsarbejdet.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes Konferencens sidste Møde begyndende med en Salme og Bøn af N. C. Jensen. Ældste N. P. Nielsen for-

klarede Naderens Betydning. hvorefter den blev uddelt til Menigheden, medens en Salme blev affungen. Præs. Breinholt foreslog Kirkens almindelige og Missionens Autoriteter saavel som Konferencens Organisation og Funktionærer til Opholdelse af Menigheden. Missionærerne beskikkedes som følger: som Konferencens Præsident C. C. Nielsen; i Aalborg Gren Orson Paulsen, Newman Beck, Ingeborg Olesen, Hylum Jensen, N. P. Andersen, Aldr. Nørregade 13. I Frederikshavns Gren N. C. Jensen, N. C. M. Andersen og C. P. Christensen, Aldr. Hjørringsvej 6, Frederikshavn. I Hjørrings Gren Ole A. Petersen, L. P. Thompson, Aldr. Tostegade 10, Hjørring. I Brønderslevs Gren Nils L. Petersen, Andrew Stephensen og John Effildsen, Aldr. Algade. I Ribe Charles P. Andersen og Andrew Olsen, Aldr. Torvet 1, Ribe. I Halvrimmen Distrikt C. D. Thompson, Charles Andersen, Aldr. Halvrimmen Station. I Hadsund Distrikt Joseph H. Stephensen og H. P. Jensen, Aldr. Skolegade; som omrejsende Eldste A. Fredriksen og som Konf. Sekretær Ingeborg Olesen. Hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. C. C. Nielsen udtalte sine Følelser angaaende sit Kald som Præsident over Konferencen og var villig til at gøre alt muligt til Guds Bærks Forfremmelse. Præs. J. M. Christensen forklarede Tiendeloven. Præs. J. P. L. Breinholt udtalte sin Glæde over at have været istand til at udføre sin Mission tilfredsstillende, og takkede sine Søfende og Venner for deres Venlighed imod ham; han nedbad Herrens Velsignelse over dem. En Salme og Bøn af Eldste Orson Paulsen sluttede Konferencen.

Den kvindelige Hjelpeforening afholdt sin aarlige Konferenc Tirsdag Aften den 13. Efter Sang og Bøn blev Rapporter aflagte, hvilke viste, at et godt Arbejde var bleven udført, og at der var god Fremgang. Præs. Breinholt talte opmuntrende til Søstrene om deres Virksomheds gode Resultat og haabede, de vilde vedblive med deres Arbejde for de Fattige og Lidende. Et Program blev udført af Aalborg Gren, hvilket bestod af Dplæsning, Sang og Bemærkninger af Søfende. Salmen Nr. 201 blev affungen, hvorefter Missionspræs. Christensen talte om Nødvendigheden af at lære Børn at bede. Præs. C. C. Nielsen talte om det gode Arbejde, der bliver udført i Utah af den kvindelige Hjelpeforening. Mødet sluttedes med Salme og Bøn af C. C. Nielsen.

Onsdag Aften samledes Missionærer og Søfende samt et Antal af Venner til et Farvel-Selskab i Anledning af Præs. Breinholts Afrejse. Et godt Program blev udført bestaaende af Sang, Musik og Deklamation. Et smukt Album blev overrakt Præs. Breinholt paa Søfendes og Missionærers Vegne. Et Chokoladetraktament blev serveret til alle Tilstedeværende og en meget behagelig Aften tilbragt.

Alle Møderne i Konferencen vare ualmindelig godt besøgte.

Sangforet under Ledelsen af Norman Beck gjorde meget til at op-
live Møderne. Ingeborg Olesen, Sekretær.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortfat fra Side 351.)

24. Kapitel.

Sidtil have vi ledsaget Paulus over opstaarne, ujævne Bjerge, Naturens grandiose Værker; nu ville vi gaa med ham ind i en Stad, hvis smukke Kunstværker vise, hvor underfuld den Evne er, som Gud har givet Mennesket til at danne dem. Vi have set Paulus blandt de Uærde, nu finde vi ham blandt Lærde, men som dog ikke besidde den Visdom, der kun kommer fra Gud. Vi have set ham ved Flodbredden at glæde sig med de saa Kvinder, som der dyrkede den sande Gud; nu er han bedrøvet over at se Mængden dyrke deres mange Afguder. Vi have set ham prædike om den korsfæstede Kristus til en lille Forsamling i et elendigt Fangehul, nu forkynder han det samme Evangelium til den vantro Folkemængde.

Skibet, Paulus sejlede med, løb i Land ved Piræus, en god Mils Vej fra Athen, hvis Haver og Teatre vare meget besøgte af Sømænd, der vare fede af deres Sejladsfer. Før Pauli Tid laa der en smal Gade med Huse paa begge Sider mellem Havnen og Hovedstaden, der var befæstet med en 60 Fod høj Mur med mange Taarne. Det var paa den Tid Athen florerede. Men de vare nu forfaldne til Ruiner.

Inde i Staden saa han en Mangfoldighed af Statuer. Nogle vare af Mænd, som havde levet der og kaldtes Grækernes Store. En af de mest udmærkede blandt disse var Demosthenes. Hans Statue, taus og stille stod paa den samme Plet, hvor man fordem hørte Røsten af en af Grækenlands største Talere; men han talede ikke med den Visdom, som Gud gav Paulus. Saa var der Krigeres Statuer, der kaldtes Store paa Grund af Krige, de havde ført, men med et andet Maal for Øje end det, Aposten havde, som nu var der at prædike Fredens Evangelium for alle Folk. Der var Statuer af Kejsere og af Lovgivere, af nogle, hvis Love vare gode, men som ikke forstod Jesu Bud og Love, som Paulus forkyndte. Foruden disse var der Statuer af falske Guder, kaldte Apollo, Neptun, Jupiter, Ceres, Minerva, Merkuri og Muserne. Vi have bemærket, at nogle af disse blev dyrket i kilefiste Byer, som Paulus havde besøgt, hvor deres Dyrkelse gjorde Folket meget ugubeligt. Athen var meget befængt med saadanne Afguder. Nogle vare gamle,

nogle nye; nogle store, nogle smaa; nogle ensfarvede, andre i mange Kulører; Statuer af Træ, Pottemageri, Sten, Marmor, Bronze, Elfenben og Guld; i alle Slags Stillinger og alle Vegne. Der var flere Statuer i Athen end i hele det øvrige af Grækenland. Man har sagt, at det var lettere at finde en Gud (Afgud) i Athen, end at finde en Mand.

Agoraet (Torvet) var en Kvadrat omgivet af Templer og Søjlegange, og Butiker, hvor der solgtes Gods og Slaver, og blandt andet Pergament, hvorpaa man skrev det, som nu trykkes. De Folk, man daglig saa i Agoraet, vare ikke alle Atheniensere. Mange vare komne der fra de forskellige Verdensdele. Mange af disse drev Tiden hen med enten at fortælle eller lytte til Nyheder, enten religiøse, filosofiske eller hvad andet, de fandt Behag i — men ikke Kristendom.

I Nærheden af Agoraet, var en stenet Høj, der kaldtes Akropolis. Dens Overflade var et sandt Kunstmuseum, hvor der fandtes de prægtigste Bygninger og Statuer, der gav Athenienserne Aaledning til at tale om og rose sig af deres Nation og deres Afguder. Den kosteligste af disse Bygninger var Parthenon, som var bygget af Marmor til Gudinden Minerva. Skønt den i Dag ikke er saa fuldkommen som paa Pauli Tid, er den dog en af de smukkeste Bygninger i Verden. Inde i den stod Gudindens Statue dannet af Elfenben og Guld. Kun een til var saa berømt — Jupiter Olympus', begge vare af den berømte Kunstner Feidias.

Paulus siger, han var ladet alene i Athen. Han sølte sig som en Fremmed i en fremmed Stad — en kristen Fremmed i en afgudsdyrkende Stad. Han længtes nu efter Timotheus og Silas' Selskab, hvilte endnu vare i Beroea. Men mere end hans Ensomhed bedrøvede det ham at se Staden helt overgivet til Afguder. Der var een Synagoge i Athen, og der fortalte han først sine Tilhørere om Jesus; men vi vide ikke, hvorledes Jøderne behandlede ham der. Hans Birken skulde blive mest paa et andet Sted; og vi forestille os ham nu at gaa til Agoraet, hvor han samtaler snart med een, snart med en anden Gruppe Folk under de forskellige Søjlegange eller under styggefulde Træer om Jesus og hans Opstandelse.

Nogle af dem han her mødte vare Epikuræer; disse troede ikke paa en Skaber, men at Verden tilfældigvis blev, hvad den er; at Verdens Forlystelser er Livets højeste Formaal, og at Sjæl og Legeme dø sammen. Saa var der nogle, der kaldtes Stoiker. De havde en bedre Tro end Epikuræerne. De troede nemlig der var en Gud, som var mere vis end alle andre Guder, og som skabte alle Ting og styrede dem; de troede ogsaa, at Sjælen ikke vilde dø tilligemed Legemet, men vidste dog ikke hvad dens Tilstand vilde blive efter Døden. De troede ikke som de Kristne angaaende Synd, Ombendelse, Tilgivelse og Frelse. Da Paulus

nu prædikede om disse Ting, kaldte de ham en Bluddermund, der vilde fortælle dem noget, han ikke kendte til. Andre syntes hans Lærdom meget behynderlig, og vilde gerne høre mere om den; derfor foreslog de, at han skulde gaa med dem fra dette Torv med dets Larm og Støj hen til det stille Areopagus, der ogsaa kaldtes Marskøjen. Her spurgte de ham: „Maa vi saa at vide, hvad denne er for en ny Lærdom, som du taler.“ Han stod nu, hvor Grækernes viseste og bedste Talere havde staaet og talet og vare blevne lyttede til med dybeste Interesse og Yndest. Men Paulus var større end nogen af disse, thi hans Visdom kom fra Gud. Om vi skulde gengive hans Tale i simpelt Sprog, vilde den lyde nogenlunde saaledes:

J atheniensiske Mænd, jeg ser, at J i alle Maader ere omhyggelige for eders Gudsdyrkelse. Thi der jeg gif omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket var skrevet: 'For en ukendt Gud.' Af disse Ord forstaar jeg, at J tænke, maaste der er en Gud, som J burde tilbede, men J kende ham ikke. En saadan Gud eksisterer, og jeg er kommen her for at forklare ham for eder. Han er Himlens og Jordens almægtige Staber, regerer og styrer alt allevegne. Han bor ikke i Templer gjorte med Hænder, som dem J se derhenne, endog ikke i et saa smukt Tempel som Parthenon. Det er ham, der giver alt Liv og alt godt, og behøver ikke noget af det, J kunne give. Alle Mennesker allevegne ere hans Børn, de ere som een stor Familie. Fra sin Bolig i Himmelen ser han ned paa alle, som bo paa Jorden. J have søgt at finde ham, og dog er han ikke langt fra nogen af os. Vi burde ikke tænke, at Gud er lig disse Billedstøtter, hvoraf J have saa mange, lavede af Guld, Sølv og Sten ved Menneskers Hænder. Medens Folk ikke have kendt ham, har han ikke straffet dem, fordi de ikke have dyrket ham; men nu byder han Menneskene allevegne at omvende sig. Thi Dagen kommer, da alle Mennesker skulle dømmes. Gud har udkaaret sin Søn Jesus Kristus til at være Dommeren, hvem han har oprejst fra de Døde.“ Da Paulus nævnte Opstandelsen fra de Døde, blev han afbrudt i sin Tale, idet nogle lo ad det, han sagde, som Bludder, og nogle gif bort og vilde ikke høre mere.

Der var dog nogle, som troede hans Ord. En af disse var en Mand, som hed Dionysius; en anden var en Kvinde ved Navn Damaris. Paulus blev der en kort Tid og drog da bort fra Athen; thi han havde boet der forhadt og i Ensomhed. Saa vidt vi vide, gif han aldrig mere derhen. Mange, som ikke kende eller bryde sig om dem, man kalder „de Store“, som have levet og døet i denne Stad, erindre med stor Interesse Beskrivelsen om Pauli korte Besøg i Athen. (Fortjættes.)

Efteraarstanker — Naturens Omskiftelser.

Efteraar, Løvfald, Regn, Storm og Slud, lange sorte Nætter, raa og kolde; det nedfaldende Løv hvirvles langs Vej og Sti af den strenge Herre, Efteraarstormen, der i vildt Raseri ruffer i Træernes Toppe som i Brede over ikke at kunne knække dem; de bøje deres Hoved for den strenge Herres Tugt, men retter sig atter; dog deres Bryd, det dejlige Løv, som i Sommerens Hede bragte Skygge, maa ofres.

Efteraaret er inde, Vinteren staar for Døren, den lange, kolde, og til Tider strenge Vinter. — Det er, som om Naturen ligger i Døds-kamp, og naar Vinteren har lagt sit hvide Dække over Mark og Eng, eller Frostens har bundet Vandene, da er det, som om Dødens kolde, klamme Haand havde lagt sig over al Naturen, da leve vi i Minderne om det forgangne, om den dejlige, velsignede Sommer med Solstik, Varme og Fuglesang.

Dog nej — ikke i Minderne alene leve vi. Hvor vilde Vinteren være forfærdelig, om vi kun havde Minderne om den svundne Tid og de svundne Glæder, og tilbage kun Vinteren mørk og trang!

Nej, Haabet! Bag de øde Snemarker og tilfrosne Blande se vi en svag, lysende Straale, der vinker og drager os med en uimodstaaelig Magt, som giver Kraft, Styrke, Lyst og Mod.

Det er Foraaret, det velsignede Foraar med Solstik, Varme og Fuglesang, med den opvaagnende, paany spirende Natur. (Fra Agitatoren).

Saaledes med Livet. Det jordiske Liv har sit tidlige Foraar i Barn-domsalderen, naar i al Ufkyldighed Guds herlige Egenstaber nedlagt i den menneskelige Sjæl begynde at udvikle sig i Barnet, ligesom Mar-kens Blomster spire frem og udfolde sig i Skønhed, og tillige med Fuglenes Sang og Rvidren glæde og opmuntre os, som kunne sandse og paasønne dem. Senere udvikles Barnet til Manddom ligesom Somme-ren følger Foraaret. Naar det ufkyldige ikke af Verdens Uvej, Tillokkel-ser, Egennyttighed, eller anden Misvækst i Opdragelsen bliver fordærvet, nedtraadt, oprykket eller af anden Aarsag visner, saa bliver Mand-dommen Livets Sommer med sit Solstik, Vækst, Lys og Varme, Duft og Fuglesang, der alt igen med Aarene blandes med Efteraarets Moden-hed og Høst. Livet vil ikke alene have haft sine Glæder og Forlystelser, men vil have baaret rig Frugt og afgivet Sæden til kommende Gene-rationer. Det ser med Glæde og Tilfredshed tilbage paa en vel tilbragt Sommer og imødekommer den tilstundende Vinter eller Død med et trø-stende og klart Haab og med fuld Visshed om et nyt Liv og Opvaag-ning til fortsat Lykkeligthed.

F. C.

En mærkelig Helbredelse.

Den 13. April besøgte Uldsterne H. G. Stokes og Wilford Whittiker de Hellige i Colombia Co. Florida. Da de skulde forlade Byen, hvor de havde opholdt sig om Natten, bad en ung Søster, Mella Davis, Uldsterne om at salve hende for Døvhed. Hun havde lidt af en Drejvaghed fra Fødselen af. Brødrene gjorde som hun bad dem, og hun fik sin Hørelse, saa at hun tydeligt kan høre Uhret tikke. Hun har Aarsag til at prise Herren.

Gud er alvis og kender bedst sine Børns virkelige Trang. Han tager i Betragtning vor fremtidige Velværen, saavel som hvad der i Dag kunde synes os at være vor Trang.

Forkyttelse: Uldster Hyrum Christensen og Julius Nielsen fra Bergen til Københavns Konf. Samuel Petersen fra Trondhjem til Aalborg Konf. og N. C. M. Andersen fra Aalborg til Kristiania Konference.

Død: Søster Julia A. Berg, som med sin Mand ankom til København den 15de August 1906 og blev beskikket til at virke i Kristiania Konference, afgik ved Døden den 21 November paa et Hospital i Fredrikstad, Norge. Hun døde af Tyfusfeber, var 37 Aar gammel, og havde sit Hjem i Tilden, Idaho. Hendes Lig blev beredet for Udftibning og Transport til Hjemmet, hvortil det vil ledsages af hendes forgramte Mand, Hosea Berg, der med sin Hustru virkede som Missionær i Norge, hvorfra han nu er løst. Deres mange Venner baade hjemme og i Skandinavien vil føle dyb Deltagelse i Broder Bergs Sorg, og haabe han maa finde Trøst hos ham, som gør alting vel.

Indhold:

<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 80%;">Tale af Præs. Joseph F. Smith ..</td> <td style="width: 20%; text-align: right;">353</td> </tr> <tr> <td>Band fra Jordanen tilsalgs .....</td> <td style="text-align: right;">359</td> </tr> <tr> <td colspan="2">Redaktionelt:</td> </tr> <tr> <td> Hvad er en Sidste-Dages Hellig.</td> <td style="text-align: right;">360</td> </tr> <tr> <td> Efteraarskonferencen i Aalborg ..</td> <td style="text-align: right;">361</td> </tr> <tr> <td> Sankt Pauli Bevnedstøb .....</td> <td style="text-align: right;">364</td> </tr> </table>	Tale af Præs. Joseph F. Smith ..	353	Band fra Jordanen tilsalgs	359	Redaktionelt:		Hvad er en Sidste-Dages Hellig.	360	Efteraarskonferencen i Aalborg ..	361	Sankt Pauli Bevnedstøb	364	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 80%;">Efteraarstanter — Naturens Om-</td> <td style="width: 20%;"></td> </tr> <tr> <td> stiftelser .....</td> <td style="text-align: right;">367</td> </tr> <tr> <td> En mærkelig Helbredelse .....</td> <td style="text-align: right;">368</td> </tr> <tr> <td> Forkyttelse .....</td> <td style="text-align: right;">368</td> </tr> <tr> <td> Død .....</td> <td style="text-align: right;">368</td> </tr> </table>	Efteraarstanter — Naturens Om-		stiftelser	367	En mærkelig Helbredelse	368	Forkyttelse	368	Død	368
Tale af Præs. Joseph F. Smith ..	353																						
Band fra Jordanen tilsalgs	359																						
Redaktionelt:																							
Hvad er en Sidste-Dages Hellig.	360																						
Efteraarskonferencen i Aalborg ..	361																						
Sankt Pauli Bevnedstøb	364																						
Efteraarstanter — Naturens Om-																							
stiftelser	367																						
En mærkelig Helbredelse	368																						
Forkyttelse	368																						
Død	368																						

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).